

DO ODPADOVÝCH KOŠŮ JSME DALI DÝMOVNICE...

Vladimír Hučín (*1952)

Snad nikdo se nepostavil tak jednoznačně a tvrdě komunistické moci v 70. a 80. letech jako Vladimír Hučín.

Byla to vlastně jeho soukromá válka, kterou vedl – proti československým komunistům, sovětským okupantům a jejich ideologii. Vymykal se, protože jeho odboj měl charakter ozbrojeného boje. Zažil tvrdé výslechy, ovšem nezlomily ho. *„Nejhorší ale bylo, že oni zlomili mého spolupracovníka. Ten nevydržel výslechy. Pak jsem hledal chybu v sobě, že jsem ho na ty výslechy dostatečně dopředu nepřipravil,“* popisuje Hučín.

Protože se vyznal ve zbraních a výbušninách, rozhodl se svých znalostí využít: ničit komunistické symboly, propagační vitríny a transparenty oslavující totalitní režim. Rozšiřovat letáky s heslem *„Pryč se sovětskou diktaturou“*. Ukázalo se, že je to docela dobrá metoda, neboť totalitní moc reagovala opravdu velmi nervózně. Až Hučina překvapilo, jaké úsilí najednou začala tajná policie k odhalení původců vynakládat. O to větší důvod měl pokračovat. Jednou z jeho akcí bylo narušení oslav Velké říjnové socialistické revoluce – tedy tradiční veřejná (a zpravidla nepovinně povinná) připomínka dávné události, při které se ruští komunisté dostali v roce 1917 k moci. Na tyto pompézní oslavy si režim zvláště potrpěl. Ve svých vzpomínkách (Není to o mně, ale o nás, Nuabi 2008) popisuje, jak narušil tyto oslavy v roce 1975 v Přerově, kde žil. *„Do dvou odpadových košů jsme s Vlastimilem Švédou předem umístili časované nálože, pětikilové slzotvorné dýmovnice. Když začali hrát Internacionálu, z prvního koše se vyvalil dým. Druhá dýmovnice bohužel shořela, svým žárem koš silně rozžhavlila a žádný dým se nevyvalil. Jedna dýmovnice ovšem stačila k tomu, aby narušila celou akci. [...] Dým se valil na vojenský orchestr, který tam hrál s velkým monstrózním zaujetím. Pokoušeli se pokračovat,“* popisoval Hučín.

Později, v roce 1984, byl Hučín odsouzen za rozšiřování letáků, nedovoleného ozbrojování, a především za organizování výbuchu u domu agenta StB Antonína Mikeše. Dostal dva a půl roku.

Vězněn byl v Minkovicích, v jednom z nejtvrděších kriminálů v Československu, ale zůstal nepoddajný. Ani ve vězení se netajil přesvědčením, že důvod jeho odsouzení je politický, byl celkem třináctkrát kázeňsky trestán. Odpykal si celý trest. Po propuštění se musel podrobit ochrannému soudnímu dohledu po dobu osmnácti měsíců. A i poté byl v centru

pozornosti tajné policie. Přesto ještě před pádem komunismu podepsal Chartu 77, spolupracoval s Rádiem Svobodná Evropa a byl členem Hnutí za občanskou svobodu (HOS).

Vladimír Hučín se narodil v roce 1952 ve Zlíně, který se ovšem v té době jmenoval (podle prvního komunistického prezidenta) Gottwaldov. Později se v Přerově vyučil mechanikem, v podniku Meopta. Poté studoval Střední zemědělskou technickou školu, ale nedokončil ji. Pracoval jako dělník a vystřídal několik zaměstnání. Velký vliv na něj měl otec, který za války doma přechovával zbraně a vyvíjel odbojovou činnost. Ale především ho ovlivnil vpád okupačních sovětských vojsk v srpnu 1968, bylo mu šestnáct let a onu dramatickou dobu intenzivně prožíval.

První osobní konflikt s komunistickou mocí zažil až o tři roky později. V době oslav padesátého výročí komunistické strany se v jedné přerovské restauraci dostal do ostrého sporu s podnapilými komunistickými funkcionáři a ti jej napadli. Ale potrestán byl pochopitelně on; následovalo odsouzení pro trestný čin výtržnictví, odebrání cestovního pasu a vyloučení ze střední školy, a později ještě vyhazov z práce, protože se odmítl zapojit do Socialistického svazu mládeže a Brigády socialistické práce.

Takže se pustil do odboje. Nejdříve to zkoušel s letáky. „*Pryč se sovětskou diktaturou*“, stálo na nich. Ale brzy přešel k výbušninám. V areálu Přerovských strojírén stál obří transparent – měl celých pětadvacet metrů – s nápisem „*Se Sovětským Svazem na věčné časy a nikdy jinak*“. Na výročí sovětské okupace, tedy 21. srpna 1973, jej Hučín s pomocí nálože odpálil.

V té době také Hučín začal s útoky na vývěsní skříňky – byly to malé vitríny, do kterých se vyvěšovaly propagandistické články a hesla. „*Jakmile jsme na to začali útočit a úspěšně zničili osm nástěnek, tak začali vitríny dělat v učňovském středisku v Přerovských strojárnách z plechu a velmi bytelné, což mne zase nutilo k tomu, abych vyráběl stále brizantnější výbušniny, které by dokázaly tyto kovové výtvary, propagující KSČ, zničit.*“

Tehdy se však Hučínovi StB už dostala na stopu. V říjnu 1976 skončil ve vazbě. Během domovní prohlídky u něj ale skoro nic nenašli. Jen pistoli, což ovšem byla pouze historická zbraň, která nebyla schopná střelby. Vyslýchání byli však i Hučínovi spolupracovníci: Vlastimil Švéda a Miloslav Jemelka. Informace o Hučínovi poskytl tajné policii Mikeš, kterého StB získala ke spolupráci jako tajného spolupracovníka, později agenta.

Soud Hučina sice odsoudil z nedovoleného ozbrojování, ale vyvázl jen s podmínkou. Pomohla mu jeho nezdolnost – nic nepřiznal. Ale rovněž to, že všechny případné důkazy pečlivě ukrýval. Přestože tajná policie něco už tušila, pokračoval v dalších odbojových akcích. Například v roce 1982 plánoval výbuch při odhalení nové sochy Klementa

Gottwalda, útok se však neuskutečnil. V tom roce byl navíc předveden k výslechu při výročí sovětské okupace 21. srpna. Zřejmě preventivně, aby ten den nemohl nic podniknout.

Ale to už připravoval další akce. V prosinci 1983 odpálil nálož u domu Antonína Mikeše. Výbuch byl silný, ale nikoho nezranil. Hned druhý den byl Hučín zatčen. A vzápětí odsouzen. Spočítali mu toho hodně: kromě zorganizování výbuchu také trestné činy pobuřování, nedovoleného ozbrojování a se zpožděním i šíření protisovětských letáků. Dostal dva a půl roku, ve vězení je musel strávit celé. *„Byl jsem zařazen do oddělení, kde se brousily šatony, což byly kusy skla, ze kterých se dělají křišťálové výrobky jako například lustry. Byla to strašlivá dřina. Hned na začátku jsem si sedřel o velké brusy polštářky na rukou a konečky prstů,“* popisoval. Z vězení vyšel v červnu 1986, ale zůstal v hledáčku tajné policie; nejdříve na něj uvalili takzvaný ochranný soudní dohled a později jej sledovali. Dne 21. srpna 1989 jej policisté odvezli z pracoviště k takzvanému podání vysvětlení. Zřejmě jej chtěli zastrašit a také ho tam drželi celý den – opět pravděpodobně proto, aby nic u příležitosti výročí okupace nemohl podniknout. Ale Hučín se zastrašit nenechal. Přihlásil se k podpisu Charty 77 a příslušníkům řekl, že by byli překvapeni, kdyby věděli, kolik lidí se na něj obrací kvůli podpisu petice Několik vět. A hned po výslechu zavolal zprávu o svém zatčení do Svobodné Evropy za železnou oponu. Nebál se.

Po pádu komunistického režimu Vladimír Hučín čelil ostré kritice a sporům, ale to už je jiný příběh. Dne 28. dubna 2014 získal Osvědčení účastníka odboje a odporu proti komunismu od Ministerstva obrany České republiky.

Autor textu Luděk Navara